

ՏԱՍՆ ԵՒ ՈՒԹԵՐՈՐԴ ՏԱՐԻ

# ՄԵԼԻԿ

Տարեկան գինը 10 ռուբլի, կէս տարեկանը 6 ռուբլի:  
Առանձին համարները 7 կոպէկով:

Թիֆլիսում գրուած են միմիայն խմբագրատան մէջ:

Մեր հասցէն. Тифлисе. Редакция «Мшакъ».  
կամ Tiflis, Rédaction «Mschak».

Խմբագրութիւնը բաց է առաւօտեան 10—2 ժամ  
(բացի կիրակի և ածն օրերէն):

Յայտարարութիւն ընդունուած է ամեն լեզուով:

Յայտարարութիւնները համար վճարուած են  
իւրաքանչիւր բառին 2 կոպէկով:

## ԲՈՎԱՆԿԱՎՈՒԹԻՒՆ

Ներքին ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ. Ժողովրդական գրադարաններ և ընթերցարաններ. Պանդխտութեան խնդիր առիթով. Մանկական կոյճիկներ. Չեռքի աշխատանքի առիթով. Ներքին լուրեր. — ԱՐՏԱՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ. Տեղեկութիւններ թիւրքաց Հայաստանից. Մտաւարժ լուրեր. — ԽԱՌՆ ԼՈՒԿՆԵՐ. — ՀԵՌՈՒԳԻՆԵՐ. — ՏԵՂԵԿԱՅՈՅՑ. — ՅԱՅՏԱՐԱՐՈՒԹԻՒՆ. — ԵՆԵՐ. — ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ. Երազներ:

## ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

Ժողովրդական ԳՐԱԳՐԱՐԱՆՆԵՐ ԵՒ ԸՆԹԵՐՈՐԴ ԲԱՆՆԵՐ

### III

Որպէս զի կարելի լինի մօտաւորապէս որոշել ժողովրդական էփանագին գրադարանների հիմնելու և պահպանութեան ծախսը, մեզ հարկաւոր է մի քանի մանրամասնութիւնների մէջ մտնել. ինչպէս առհասարակ ամեն մի գրադարանի, այնպէս և էփանագին գրադարան-ընթերցարանների ծախսը գլխաւորապէս հետևել երկուս է. 1) Գրադարանի համար գրքեր գնելը և 2) Բացված գրադարանի ընթացիկ ծախսերը հոգալը:

Առաջին տեսակի՝ այն է, գրքեր գնելու, ծախսը տարբեր կարող է լինել, նայելով թէ որքան մեծ դիրքով կամ որտեղ է բացվում էփանագին գրադարանը: Եթե այն լինի լաւ պարզեղու համար, մենք աշխատենք առկա կունենանք երկու տեսակի գրադարաններ, այն է, քաղաքներում հիմնվող քաղաքացիական և գրադարաններ և գիւղերում հիմնվող գիւղական գրադարաններ: Նախ կը խօսենք քաղաքային գրադարանների մասին, իսկ գիւղական գրադարանների մասին կ'աշխատենք առանձին խօսել:

Քաղաքային հայրենի էփանագին գրադարանների ծախսը առելի մեծ է, քան գիւղական գրադարաններինը, որովհետեւ առաջինների մէջ թէ զբոսը առելի մեծ քանակութեամբ պէտք է լինեն, և թէ ընթացիկ ծախսերը՝ այն է, բնակարանի և գրադարանային ծախսերը անհամեմատելի կերպով շատ են:

## ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ

### ԵՐԱԶՆԵՐ

(Ըստ Մակ-Սիմոնի)

Գնած ժամանակ լսած խօսքը յարգանքով է քննարկելով մի շարք մտապատկերներ, որոնք այս կամ այն ձևով յարաբերութիւն կան որ և է կայուն ունենում լսած խօսքի հետ:

Մօրի պատմութիւն. «Մի անգամ ննջում էի այդ միջոցին երազում մտնում է և ակնաշիւս առում լուցիկն իմ կրկնէր: Այդ տպագրութեան տակ էլ հենց խիղիս երազ տեսա, որի մէջ իսկապէս լուցիկ էի որոնում»:

Իսկ թէ ինչ. մի կնոջ մասին այսպէս է խօսում, «ինչ որ ակնաշիւս առում էին, այն բոլորն էլ երազում տեսնում էր»:

Նոյն պատմաւոր ինչպէս մէկիւր անգամ էլ շատերի վրա նոյնամանա ազդեցութիւն կարող է անել, այնպէս որ մի որ և է արտաքին ազդեցիկ, ձայնի ազդեցութեան տակ շատերը մի և նոյն երազը կարող են տեսնել:

Թաղով պատմութիւն է թէ մի հիւսիսային բոլոր բնակիչները մի փոթորկալի գիշեր տեսնում են նոյն երազը՝ որպէս թէ նոյն գիշերը մարդկանց մի մեծ խումբ հիւսիսային էր: Նոյնպէս և Բուրգալին է պատմում թէ նա մի անգամ, փոթորկի եղած ժամանակ, երազում տեսնում է, որ ինքը գնացել է Ժայռերով և հովիտներով շրջապատված:

Նախ որքան և ինչ տեսակի հայրենի գրքեր կարող են լինել մի ժողովրդական հայրենի էփանագին գրադարանի մէջ:

Ժողովրդական գրադարանների գրքերը, ինչպէս և Կուզէ, — պէտք է մեծ մասամբ լինեն ժողովրդական գրքեր: Թէ և տարալի, բայց և անհրաժեշտ փաստ է, որ մենք ժողովրդական ընթերցարաններում գրքեր չառնենք, երբ ժողովրդական լաւ գրքերը մատնեւոր կարելի է հաշուել:

Եթէ մենք հաւանքեմ էփանագին գրադարանի մէջ ժողովրդական ընթերցարաններ համար փոքր ի շատեւ պիտանի գրքերը, կը տեսնենք, որ դրանց թիւը 200-ի հազու է հասնում: Այդ 200-ի մէջ մասնաւոր են թէ մեր փոքր ի շատեւ շնորհով գրողների, թէ բոլոր վիպագրողների հեղինակութիւնները, և թէ այն թարգմանական գրութեանը, որոնք թէ ընդհանրապէս և թէ լեզուի կողմից մատչելի կարող են լինել մի արհեստաւորի, մի մշակի, մի գործակալատրի, կամ մի աշակերտի և փոքր ի շատեւ ուսում առած կնոջ, կամ օրիորդի ընթերցանութեան համար:

Փորձը ցոյց է տալիս, որ եթէ վերոյիշեալ շարքաներից ընթերցողներ ունեցող էփանագին գրադարանի բաժանորդների թիւը հասնում է 200-ի, այդ դէպքում գրադարանը միանգամայն նեղ դրութեան մէջ է ընկնում, և յարմար գրքեր չէ գտնում իր բաժանորդներին լրութիւն տալու համար, և ստիպված է լինում մի և նոյն գրքեր, մի և նոյն հեղինակի աշխատութիւններից երեք, չորս հինգ օրինակ պահել՝ բաժանորդներին պահանջները լրացնելու համար: Դա, ի հարկէ, ոչ այլ ինչ է, եթէ ոչ մեր գրականութեան, մասնաւորապէս գրականութեան ժողովրդական ճիւղի վերին աստիճանի աղքատութեան մի քորով առաջացող: Հայրենի էփանագին գրադարանի մէջ այդ մօտաւորապէս 200 գրքերն են՝ որոնք և պէտք է կազմեն գրադարանի հիւրը: Այդ գրքերից նոյնիսկ բաժանորդների շատութեանը կարելի է ոչ թէ մի-մի, այլ մի քանի օրինակ պահել:

Գրանց հետ միասին գրադարանը պէտք է ունենայ:

\*) Մի ուրիշ առիթով մենք կը հրատարակենք այն գրքերի ցուցակը, որոնք անպատճառ պէտք է լինեն էփանագին գրադարանների մէջ:

ճանապարհի վրա: Մի և նոյն երազը տեսնում է և իր ճանապարհորդակիցը:

Ինչպէս լսելիք, այնպէս էլ չօշափելիք միջոցով առանձին տպագրութիւնները իրանց ներքին ծախսերը և արտաքին ծախսերը երազանքներով: Դրանք քննարկելով մեր ընդունած այս կամ այն դիրքը մեզ վրա զանազան տպագրութիւններ է թողնում: Բացի արանցիկ դատահալան ցնաւորը, վերջերը նոյնպէս տպագրութիւններ են թողնում, որոնք ուղիղին են հաղորդվում: Այդ տպագրութիւնները ստեղծում են համապատասխան մտապատկերներ:

Մի արիւն իր մատի վրա ունենում է փոքրիկ վերք, որ անզույգ պահպանելուց բոլորեղում է Նրեկոյեան մոխրակնք է լինում փաթեթելու: այդպէս էլ քնում է: Գիշերը երազում տիկինը տեսնում է, որ իր թէ երկնային համար պատրաստութեան մէջ է: Տեսնում է վաղանքի, կողոպտի, որոնց ծաղիկներով է դարդարում: Երեկոյից որոշած ժամը մօտենում է, այն ինչ դեռ տեսնելը կարգաւորված է, ծաղիկները և տեղանքը մնացորդները դէս ու դէն թափթիված են: Տեսնում է իր սաստիկ յուզվում է, որ չէ կարողանում հասցնել, շտապով ժողովել է միջոցներ, յատկապէս ծաղիկները: Այդ իսկ միջոցին դարձնում է և տեսնում ինչ, այն ինչ որ այնպիսի շտապով ժողովում էր, ուրիշ ոչինչ չէր, եթէ ոչ մասնի փաթեթանք, որը հանել է մատից: Բանից դուրս է գալիս, որ փաթեթանք լաւ չէ, եղել փաթեթանք, այդ պատճառով էլ նրան նեղաբերել անհասկացողը է քնած ժամանակ:

Նենայ և մանկական գրքերը բաժինը, որը համեմատելով առաջինի հետ, աւելի աղքատ է: Լաւ մանկական գրքեր մեր 80-100-ից աւելի չունենք: Աւելացնելով դրանց վրա մանկական պարբերական ամսագրերի մէջ տպագրված մանկական վէպիկները և գրութեանը դուր կունենաւ հայրենի լեզուով եղած մանկական ամբողջ գրականութիւնը:

Եւ այդ երկու ճիւղի մօտ 300 անուն գրքերը կարծես մօտաւորապէս 250—300 ռուբլի: Սակայն, բացի այդ գրքերից, գրադարանը նոյն իսկ բաժանորդները գրաւելու տեսակէտից, պէտք է աշխատի առնալով: 1) Հայտ պարբերական, այն է ամսագրական հրատարակութիւնները, որոնք զանազան տեղերում հրատարակվել են, և որոնց կարելի է ձեռք բերել մօտաւորապէս 100 ռուբլի, և 2) Զանազան մանապատկական, լեզուաբանական, տնտեսագիտական, քննական գրութեանը: Վերջին տեսակի գրականութիւնը մեծ մասամբ հրատարակված են Միլիթարիստների մօտ և մասամբ Կ. Պոլսում, Զմիւռնիայում և այլ տեղերում: Միլիթարիստների հրատարակութիւնները, բացի այն մի քանի տասնեակ գրաւոր, ժողովրդին բոլորովին անմատչելի լինողային գրքերից, շատ ցանկալի է, ի հարկէ, որ լինեն էփանագին գրադարանների մէջ: (Որքան մեզ յայտնի է, Միլիթարիստների բոլոր հրատարակութիւնները 1,200 ռուբլի արժեն): Արտասահմանական այդ բոլոր գրքերը, ի հարկէ, անկարելի է միանգամայն ձեռք բերել, բացի դրանից կարելի է մօտ 200 ռուբլու գինը կարելի է և պէտք է ձեռք բերել:

Այդ բոլորից հետևում է այն, որ մի մեծ քաղաքում միշտ հայրենի էփանագին գրադարան բանալու համար պէտք է ձեռք բերել մի յիշած գրքերը, որոնք կարծես 350—600 ռուբլի փող: Իսկ գաւառական փոքրիկ քաղաքներում, որտեղ ընթերցողներ աւելի քիչ կը լինեն, նոյն իսկ 300—350 ռուբլով կարելի է հիմնել գրադարանը, ձեռք բերելով աւելի հարկաւոր գրքերը: Գրանցի աւելի քիչ ծախս կը պահանջի գիւղական գրադարանը, և մի մեծ գիւղում գիւղական գրադարան-ընթերցարան հիմնելու համար բաւական է 200 ռուբլի, որով և կարելի է ձեռք բերել սկզբում անհրաժեշտ բոլոր գրքերը:

Մի ուսանող, պատմում է Մակ-Սիմոն—շատ պարապում է աշխարհագրութիւնով: Մի անգամ, ամառային մի տաք երեկոյ, նա ուսումնասիրում է Աֆրիկայի ներսում գտնվող Նիլոս գետի, աղբիւրների և լճերի նոր լոյս տեսած քարտէզը: Պարապմունքից յետոյ պառկում է և անմիջապէս քնում: Նա սաստիկ քրտնում է տաքութիւնից, այնպէս որ քրտնքը փառաւորապէս հոսել է սեղանէ յետոյ և տեսնում մի և նոյն ժամանակ, նրան լինում է, որ իր մարմինը կայծ է աշխարհագրական մի առաջին քարտէզ, որի վրա պարզ որոշում է ջրի հոսելը նշանակած կապույտ գծերով: Այս դէպքում ևս յայտնվում է որ աշխարհագրական քարտէզը լինում է նրա վրա ծածկած սաւանդ, իսկ հոսող ջրերը՝ ծծողը քրտնքը: Բնականաբար շատերի հետ պիտի պատահած լինի, որ երազում բան է գտնում, կամ ծոցումն է գտնում պինդ պահում և կամ ձեռքը մէջ ամուր ընկնում, և երբ պատահում է անմիջապէս դարձնել, նկատում է, որ իսկապէս ձեռքով—մասնաւորով մի բան ունի բռնած նոյն դիրքով կամ ձեռքով կամ միւս ձեռքը, կամ վերականգն, բարձի մի ծայրը և այլն: Այսպիսի հանգամանքներում բռնած լիւր—ինչ դիրքով կամ նմանութիւնով որ չօշափելու է, առաջ է բերում քնածի գլխում մտապատկեր, այնպիսի մտապատկեր, որը սրաջ է գալիս մի միայն իսկական առարկան չօշափելու տպագրութիւնից: Տեսողութեան զգացմունքը թէն այն քան մեծ դեր չէ խաղում երազանքների մէջ, այնու ամենայնիւ դրա ազդեցութեան տակ են տեղի են ունենում երազները:

Քաղաքային էփանագին գրադարանի երկրորդ գլխաւոր ծախսը ընթացիկ ծախսերն են, այն է բնակարանի և գրադարանային ծախսը: Մեծ քաղաքներում, այդ ընթացիկ ծախսերը կը հասնեն մինչև 40 ռուբլու փոքրիկ քաղաքներում, ուր բնակարանը շատ էփան է, այդ ծախսերը 20—25 ռուբլու միայն կը հասնեն, իսկ գիւղերում ամսական ծախսը գոցէ 2—3 ռուբլի հաղել լինի:

Մեր ձեռքի տակ եղած փաստերը, և շատ հաւանական ենթադրութիւնները ցոյց են տալիս, որ այդ ընթացիկ ծախսերը կը ծածկվեն նոյն իսկ բաժանորդներից ստացած վճարով: Ուրեմն էփանագին գրադարան-ընթերցարաններ հիմնելիս գլխաւոր հոգաւորութեան առարկան պիտի լինի գրքերի փողը, որը, մեր մօտաւոր հաշուի վրէ դերում 200 ռուբլի կը լինի, փոքրիկ քաղաքներում 300—350 ռուբլի, իսկ մեծ քաղաքների աւելի մեծ գրադարանների համար 550—600 ռուբլի:

Այժմ կանգ առնենք այդ փողերի ձեռք բերելու աղբիւրների վրա: Սակայն թող ներքի մեզ այդ մասին միւս անգամ խօսելու, որովհետեւ մեր յօդուածը արդէն բաւական երկարաց:

Խ. Մ.

### ՊԱՆԴԻՍՏՈՒԹԵԱՆ ԽՆԴԻՐ ԱՌԻԹՈՎ

«Մշակի» № 58-ում կարդացի «Պանդխտութեան սկզբը Սուրբապու գաւառում» վերնագիր կրող յօդուածը, ուր յօդուածագիրն ասում է, «Պանդխտութեան առաջն առնելու պարտականութիւնն ընկնում է գաւառական ինտելիգենցիայի վրա, նա պէտք է հասկանայ պանդխտութեան վնասակարութիւնը և հաւատարմացնէ կարող է յետ պահել ժողովրդին այդ կորուստից»: Այսպէս պ. Բ. խորհուրդ է տալիս քաղաքներով յետ պահել ժողովրդը պանդխտութիւնից, բայց հայել կարելի լինի քարոզելով մի բան առաջ բերել: Գնացե՛ք ու գիւղացուն ասէ՛ք, հասկացե՛ք թէ Թիֆլիսում, Բագուում փողը չէ թափվում, որպէս զի դա և հաւաքը, — կարծում էք թէ նա հասկացաւ ու չը գնաց, քաւ լինի: Չեր աւելի նրան ինչքէն է պէտք, երբ նա շատ լաւ տեսնում է թէ Մարտը, կիրակուր անցեալ տարի

Մակ-Սիմոն պատմում է, «Մի քանի տարիներ շարունակ վարձած ունէի այնպիսի բնակարան, որի լուսամուտների դարձած էին զէպի արեւը: Ես լոյս շատ էի սելում, և որպէս զի դուրսանաւ արեւակի ճառագայթներով, առաւօտները՝ զարթնելուս պէս չէի թողնում, որ լուսամուտի վարդադրները վայր թողնեն: Այդ միջոցին շատ անգամ քնի մէջ էի անցնում և երազներ տեսնում: Տեսած երազներս լինում էին գլխաւորապէս լուսաւորված շինութիւններ, և տեղի ունեցած դէպքերը, Էպիփորներն էլ կրում էին ուրախ և կենդանի բնաւորութիւն»:

Թէն պայծառ լոյսի աղբիւրներն ասի ընդհանրապէս հաճելի երազներ են տեղի ունենում, սակայն երբեմնային լոյսի մեծ քանակութիւնն այլ կերպ է աղբիւր ընած մարդու ուղեղի վրա:

Մի երկրաւարը կնոջ համար պատմում են, թէ երբ քնում էր իր բնակարանի այն սենեակում, որտեղ աճապին քանակութեամբ լոյս էր ներս թափանցում, այդ աղբիւրներն տակ այնպիսի երազ էր տեսնում, — իր թէ սաստիկ կերպով նեղացնում են նրան արեւակի ճառագայթները, և նա աշխատում է լոյս տալ այդ աչքեր ծակոյ լոյսից՝ աչքերը ճաճացնելով և սենեակի մօտ անկիւններում թաղնվելով:

Մօրի այս առիթով արած փորձերը ապացուցանում են, որ ոչ թէ միայն լոյսի քանակութիւնն է ազդում երազանքների վրա, այլ և նրա յատկութիւնը: Մօրի վերջում է մի վառած մոմ, չընդապառում է կարմիր թղթով և մօտեց

գնացել էին Բագու, թիֆլիս և յետ դարձել ճորճաւան կօշիկ տոններին, մահու չուսանալէ հաղին: Գուցէ դուք նրան կասէ՞ք թէ՛ ասի Մարկոսի, Ներակոսի հետ շատերն էին գնացել և այժմ դրանց մասկան լուր է հասել գիւղը... Եթէ կարծելու լինէք թէ այդպէս յետ կը դարձնէք պանդխտութեան ճանապարհից, չարաչար կը սխալվէք: Ճամարիտ է, գիւղացին լսել է Մարկոսի կամ Ներակոսի հետ գնացածներին մասկան լուրը, բայց լսել է ու մոռացել... Իսկ Ներակոսի, Մարկոսի մահու չուսանալն ամեն օր իր աչքն է խոցողով, կօշիկի ճռնուող ակննչն է խլացնում... Դիցուք, անգամ, մէկին հասկացրիք պանդխտութեան քնասակարութիւնը, նա լսեց ձեր խօսքը, վայր դրեց ձեռքից պանդխտի ցուպը, բայց միթէ կարծում էք թէ մի քանի օր անցած գիւղացին նոյն ցուպը ձեռք չի վերառնի: Զէ որ նրա դուր թիւնը մեր քարոզից չը փոխվեց, չէ որ նոյն պատճառները դարձեալ կը ստիպեն նրան վաղ թէ ոչ պանդխտութեանը դիմել: Գիւղացին տեսնում է, որ իր դուր թիւնը անտանելի է, այսպէս կամ այնպէս նա ցանկութիւն ունի իր դուր թիւնը քարոզելու, դուրս գալու այդ անտանելի դուր թիւնից, և քանի որ մեր կեանքը նրան մի ճանապարհ է ցոյց տալիս, նա այդ ճանապարհով էլ ընթանում է, այդ ճանապարհը—պանդխտութիւնն է: Եւ ահա նա չը նայած մեր քարոզներին, վեր է առնում պանդխտի ցուպը ու ճանապարհ ընկնում հեռուստ երկիրներ՝ բաղդ որոնելու...

Ժողովուրդը պանդխտութիւնից յետ դարձնելու միակ միջոցն է պանդխտութեան նախապատճառները ուսումնասիրել և նրանց առաջն առնել:

Աւելորդ չի լինի ասել այստեղ, որ պանդխտութեան գլխաւոր պատճառներից մէկն է անտեսական դրութիւնը: Գիւղացու անտեսական դրութիւնը բարեբեկութիւնը շատ կան, մասնաւորապէս մեր բերրի երկրներում, հարկաւոր են միայն գործող, հասարակական շահերին նուիրված մարդիկ: Հարկաւոր է նախ և առաջ տարածել մեր գիւղերում գիւղատնտեսութեան տարրական հիմունքները, գիւղատնտեսութեան արժանի աստիճանի հասցնելու համար: «Հողը քիչ է» ասում է պ. Բ., «հողի տուած արդիւնքը չէ ապահովացնում գիւղացուն»: Բայց եթէ կանոնաւոր գիւղատնտեսութիւնը բուռն դնէր մեր հայրենիքում, հաւանական է որ նոյն կտոր հողից աւելի կը ստացվէր, քան հիմա է ստացվում: Հարկաւոր է գիւղացուն ոչ միայն «համոզել», որ հողն է միայն եկամտի անսպառ աղբիւրը, այլ պէտք է օրինակով այդ ցոյց տալ—քնայ գիւղ և գիւղատնտեսութեան մեր ցարպալէ: Դրա համար հարկաւոր է ոչ թէ քաղաքում ապրել, դիցուք ակցիդային կամ մի այլ վարչութեան աստիճանաւորի պաշտօնով, այլ քնով բաւականաւորով գիւղում ապրել, գիւղատնտեսութեամբ պարագել... Հարկաւոր է տարածել գիւղացիներին մէջ արհեստներ, տնայնաս

նում քնածի աչքերին: Քնածը երազում տեսնում է փոթորկալի տեսարաններ որոտումներով ու կայծակներով:

Հոտառութեան և ճաշակիլիքի դրացումներ ևս ստացվում են քնած ժամանակ, սակայն ոչ յաճախ, այս իսկ քնածառով էլ այնքան չօշակիլի չեն արանց ապաւորութիւնները:

III. Ասացինք որ տեղի են ունենում և այնպիսի երազներ, որոնց պատճառները ծագում են մարմնի դանդաղ մասերի տկար լինելուց: Այսպիսի հանդամանքներում տեղի ունեցած երազները լինում են երբեմն անկապ, զարհուրելի տեսարաններով, յաճախ ծանր, ճնշող բնաւորութեամբ: Հիւանդը երբեմն երազում ևս չարանակում է կրել նոյն տանջանքները, նոյն ցաւը, ինչ որ կրում է արթուն ժամանակ: Պատճառը հասկանալի է. քնածը լինելով գիտ, որ հիւանդ է, այդ զգում է, նոյնը չէ մոռանում նաև քնած ժամանակը, տպաւորութիւնը չէ անցնում:

Ուշադրութեան արժանի են նաև այն երազները, որոնք նախադրւալով բնաւորութիւն են ունենում: Պատճառն է, օրինակ, որ մէկը երազում տեսնում է իրան հիւանդ որ և է ցաւով: Զարթնում է քնից, լաւ է դուրս լինում. բայց մէկ կամ մի քանի օրից յետոյ իսկապէս հիւանդանում է նոյն հիւանդութիւնով, ինչ հիւանդութիւնով որ հիւանդ է տեսած լինում իրան երազում: Հասկանալիաբար սովորական պիտի համարել այս երազները, քանի որ իրաբանները ևս, համարենք, անկասկած պատահած պիտի լինէր:

Կործակիւնը զարգացնելու համար, որպէս զի գիւղացիք ձմեռ ժամանակ, փոխանակ գտնում հաւաքվին ու տակից գլխից դուրս տան, տանը նստեն, գործեն, և ապրուստ հայթայթեն: Հարկաւոր է հիմնել այնպիսի ընկերութիւններ, արկղեր, որոնք միջոցով լինեն գիւղացու արդիւնքի ծախսելու և ապրիստով ազատեն նրան չարիքների ձեռքից: Հարկաւոր են ճանապարհներ... Բայց ինչ ունենք, որ ինչ լրացնենք...

Գարձեալ կրկնում եմ՝ քարոզներով ոչինչ չի լինի, պէտք է լաւ ուսումնասիրել պանդխտութեան առաջ բերող պատճառները և աշխատել դրանց առաջն առնել: Քարոզներով ոչ գիւղացու փորը կը կշտացնենք, ոչ էլ նրա մեղք մարմնը կը ծածկենք:

Լ. Պ.

ՄԱՆԿԱԿԱՆ ԿՈՒՆԻԱՆԵՐ

Ամառն եկաւ: Քաղաքացիք խեղդող շոգից ազատվելու համար փախչում են ամառանոց, զարգում մնում են միայն նրանք, որոնք գործ ունեն քաղաքում, և նրանք, որոնք միջոց չունեն ամառանոց գնալու: Այդպիսով քաղաքացիներին փորձամանութիւնը բնութեան զոգում մարդը օղ է ծծում, աղաւթ դրսնում է, դուրսանում է, մի խօսքով վայելում է այն բոլորը, ինչ որ տալիս է գեղեցիկ բնութիւնը իր ուղիներին, իսկ մեծամասնութիւնը մնում է դժուարում տանջվելու: Գուրդ այդ բարեբեկից: Ի հարկէ ամառը չը քաղաքում մնալը վնասակար է ամառի համար, բայց ոչ ոքի համար այդ այնքան զգալի ու կորստաբեր չէ, որքան մանուկները և մանուկները ուսումնարանում սովորող մանուկներին համար: Մանկական կազմութեան աւելի քնքշել է, նա առնում զարգանում է նրան աւելի են պէտք առողջ մոտեցող, մարդը օղ, աղաւթ շարժմանը, իսկ քաղաքի կեանքը համարեալ բոլորովին զրկում է նրան առողջութեան համար այդ անհրաժեշտ պայմաններից: Զմեռը ժամերով նստած, շատ անգամ անբնական դիւրով, քաղաքացի կրեւել կարդում-գրում է, աղաւթ խաղալու, վաղվելու յարմարութիւններ չը կան,—փողոցը անբարոյականացնում է, տանը նկուածք է, ամառը տօթը խեղդում է, չորս կողմը նեխում ու հոտում է: Վերջապէս՝ փողը ի շատէ մեծ քաղաքում մանուկը բնութիւնից բոլորովին կտրված է ապրում. նա ապրում է արուեստական պայմաններում. բնութեան գեղեցիկութիւններին հետ ծանօթանում է, այն էլ եթէ ծանօթանում է, պատկերներին միջոցով, ժողովրդի կեանքի վրա,—եթէ արհամարհանքով չէ, վերաբերվում իր երկրագործ եղբայրներին,—գրեթե չէ գաղափար կազմում:

Այդ բոլոր չարքներից ազատվելու համար եւրօպացիք մի միջոց են գտել—մանկական կօշիկներ: Ամառները նրանք հաւաքում են մանուկներ, գլխաւորապէս ուսումնարանի աշակերտներին, շատերին վարձով, աղքատներին ձրի, և տա-

նում են ամառանոց մի օր և է գիւղ, ուր կենք է ծան է, այնպէս որ վարձը համարեալ ամենքի համար մատչելի կը լինի: Կօշիկների կաւարժութեան հմուտ և՛ որ գլխաւորն է՝ իրանց կօշիկը մանուկներին կրելու մէջ տեսնող, նրանց անկողնի սիրող մարդիկ: Այդպիսի մանկական կօշիկներն այժմ շատ տարածված են Արեւմտեան Եւրօպայում և սկսել են մուտք գործել նոյնպէս և ներքին Ռուսաստանի մեծ քաղաքները:

Աւելորդ է երկար խօսել այդ կօշիկների օգտակարութեան մասին: Նրանք կարողութիւնը քաւար և միջակ կարողութեան ընտանիքին պատկանող քաղաքացի մանուկի առողջութիւնը, հանգրտացնելով նրա լարված շղերը, միւս կողմից՝ սովորեցնում են նրան սիրել բնութիւնը, բնականը, հասկանալ բնութեան գեղեցիկութիւնները, ոչնչացնում են այն խորթութիւնը, որ տիրում է քաղաքացիներին ու գիւղացիներին մէջ, բարոյապէս կապում են ապագայ հասարակական գործիչներին բուռն ժողովրդի հետ, ծանօթացնում են նրանց ժողովրդի կեանքի հետ: Մանկական կօշիկայում ապրած երեխան մեծանալով այնպէս չի վերաբերվի հասարակ ժողովրդին, աշխատաւոր դասակարգին, ինչպէս այժման հասարակութեան մեծամասնութիւնը:

Գործը ուրեմն համակրելի է և մեծ դժուարութիւններ չէ ներկայացնում,—բաւական է ունենալ անմեղ երեխաներին սիրելու ընդունակ սիրտ և նրանց օգնելու բարի կամք: Հասարակական ներկայ պայմանները հեռացնում են կանանց գործածականութեան շատ ասպարէզները: Ահա մի գործ, համակրելի գործ, որ կարող են կատարել կանայք: և այժման պայմաններում, և աւելի լաւ քան տղամարդիկ: Հայ կինը արդէն սկսել է հիմնել է-ծանաղին գրադարաններ, մտածում է կրթական դպրոցի ու ժողովրդական դաստիարակչութիւնների մասին, պէտք է յուսալ, որ մանկական կօշիկների համակրելի գաղափարը առանց ուշադրութեան չի մնալ նրա կողմից:

Տ. Յ.

ԶԵՆՈՒՄ ԱՇԽԱՏԱՆՔԻ ՄԱՍԻՆ

«Մշակը»—կարծեմ անցեալ տարին էր, որ յարուցեց ա ռ հ ե ս տ ն ե Ր ի դասաւանդութեան անհրաժեշտութեան հարցը, միւս ուրիշ դասաւանդվող աւարականների հետ միասին, մեր տեղական միջնակարգ և թէ տարրական դպրոցներում: Այդ հարցը մօտիկից չօշակում է ձեռքը աշխատանքի թէ նշանակութեան և թէ նրա կարեւորութեան հարցը, ինչպէս սովորող երեխաների, այնպէս և ժողովրդի անտեսութեան համար:

Խարկովի գրադարանի մասին տարածող ընկերութեան ընդհ. ժողովում արանից մի երկու ամիս առաջ, մարտ ամիս 18-ին, օր. Եկ. Խլանովսկայի կարգաց մի գեկուցում այդ ձեռքը աշխատանքի մասին, որը և յետոյ տպագրվեց նոյն Հիպոկրատես շատ անգամ հիւանդութիւններն որոշում էր երազները օգնութեամբ:

Ներկայումս էլ յայտնի երկու թէ, որ սրտացաւերի ժամանակ երազները սարսափելի բնաւորութիւն են կրում: Ոչ միայն սիրտը, այլ և օրգաններից իւրաքանչիւրը քնած ժամանակ եթէ գտնվում են զրգուկած դրութեան մէջ և կամ որ և է կրել արդեւորութեան տակ, այն ժամանակ երազը կազմվում է այնպիսի մտապատկերներից, որոնք յայտնի կերպով նոյն կիւրը, նոյն դրութիւնն են արտայայտում:

Բացի սրանից մեր մի քանի բնադրումները, մեր ֆիզիոլոգիական պահանջները, որոնք, այսպէս ասած, ամփոփվում են մի քանի օրգաններում—երբ արտայայտվում են, յարուցանում են ուղեղի մէջ աւելի կամ պակաս պարզութեամբ այն աւարականի մտապատկերներ, որը բնաւորութիւն կարող է տալ այդ պահանջին:

Քաղաք ուղեղի մէջ վերադասարան է համեմատելիքների մտապատկերներ, ծարաւ՝ անուշ և գեղեցիկ խմիչքների մտապատկերներ և այլն: Ուշադրութեան արժանի են և այն երազները, որոնք կախում են ունենում ճնշաւութեան գործարանների դրութիւնից: Եթէ որ և է կերպով խանգարվում է այս գործարանների դրութիւնը, երազը սովորաբար ճնշող բնաւորութիւն ունեցող տեսարաններից է կազմակերպվում, քնածն ինքն ևս մասնակցում է այդ երազներ, և միշտ իրան դարհուրելի վտանգների ենթարկված է տեսնում, այնպէս որ՝ այլ ևս ոչինչ ոչ չէ ունենում դիմա-

քաղաքի մէջ հրատարակվող «Южный Край» թերթում (№ 3173, մարտի 27-ից): Ի նկատի ունեւր խնդրի անաղին ժամանակակից նշանակութիւնը մեր ժողովրդի համար,—հարկաւոր եմ համարում մի քանի քաղաքացիներ անել այդ հետաքրքիր գեկուցումից հայ հասարակութեան համար, թողնելով գործով աւելի մօտ հետաքրքրվողներին դիմելու ուղղակի իրան աղբիւրին՝ վերն յիշված գեկուցմանը:

Գործի հանդամանքներն այսպէս են: Խարկովի գրադարանի մասին տարածող ընկերութիւնը, մօտիկից հետաքրքրվելով այդ խնդրի թէ դրութեանը և թէ նշանակութեամբ ժողովրդի համար, այս ձեռք, կը Պետերբուրգում գումարված էին ժողովրդի թէ տեխնիկական և թէ պրօֆեսիօնալ դարգացման համար մտածող ուսուցողները, այս ձեռք, գեկուցումների վերջերում, ուղարկեց իր ուսուցչուհիներից մէկին, օր. Խլանովսկային Պետերբուրգ ծանօթանալու համար այդտեղ գործի թէ տեսական և թէ գործնական դրութեան հետ: Օրիորդը դալով Պետերբուրգ (հենց եկած օրերը ևս ծանօթացալ նրա հետ) և մնալով այնտեղ մի ամսաչափ, յաճախելով վերն յիշված տեխնիկական և պրօֆեսիօնալ համար գործողների ժողովներն ու նրանց նշուցաւանդներ, պարագելով տ. Ագրամսկովսկայի մօտ և նայելով տեղական մի քանի ուսումնարանները, ուր մտքած է ձեռքը դրա դժուար ծանօթացալ, որքան դա կարելի էր, գործի դրութեան հետ և, ապա վերադառնալով յունվարի վերջերում Խարկովի կարգաց վերն յիշված գեկուցումը, ընկեր. ժողովում, իր բոլոր տեսած և իմացածի մասին:

Այդ ժողովում կարգացած գեկուցումից (օրիորդը այնքան ուշադիր գնումից դէպի ինձ, որ հարկաւոր համարեց ուղարկել ինձ իր այդ աղբիւրված գեկուցումը) երևում է, որ ձեռքի աշխատանքի անհրաժեշտութեան և նշանակութեան գաղափարը օրից օր դարմանալի մեծ չափերով տարածվում է Եւրօպայի մէջ և օրից օր դարձեցնում է աւելի շատ և շատ մտքեր: Ուրիշ կերպ էլ անկարելի էր, քանի որ ժողովրդի ծանր, դժուարաւար և հաւածված վիճակը դրաւում է այժմ կարելի ցոյցների աւելի մեծ թիւ թէ Եւրօպայում և թէ, առհասարակ, ամեն տեղ: Միջնակարգ դրութեան արտաբերականութեան պարագալ դատողութիւնները սկսեցին տեսնել ապրիլների ընթացքում մի առանձին ինքնաբերական հանգրուկ դիտեն և սովորել են դարձեցնել իրանց ուղեղները ամենախորամանկ դիտողութիւններով—ժողովրդի դաւա, կեղեքված դրութիւնը իրանց սրտին մօտ ընդունողները, նրա վիճակով ճշմարիտ հետաքրքրվողները, վճռում են ինքրին աւելի կտրական կերպով վերաբերվել, դնել այսպէս ասած, մի վերջնական վճիռ, աւելի շուտափոփով կերպով օգնութեան հասնելու ժողովրդին: Նրա գործնական դժուարութիւններին մէջ...

Զեկուցումից երևում է, որ արհեստագիտական ուսման գործը սաստիկ զարգացած է Եւրօպայում:

Գրելու կամ խոյս տալու այդ վտանգից:

Բոլորովին առողջ մի կին, որ երեխմանալէս նեղանում է միմիայն թրքացաւով, զարհուրելի երազներ է տեսնում այն ժամանակ, երբ թրքերի մէջ ժողովվում է մաղասի (խորիս) մեծ քանակութիւն: Այդ ժողովված մաղասը խանգարում է աղաւթ ճնշաւութեան, այնպէս որ՝ քնածը երբ այդ դրութեանը դարթնում է, հաղիւ է կարողանում շուշն առնել: Այդ դրութիւնը յարուցանում է ուղեղի մէջ այնպիսի արտաբերելի տեսարաններ, որոնք եթէ իրականութիւն լինէին, անկասկած դարձեալ ճնշում պիտի գործ դնէին, ճնշաւութիւնը խանգարելին յըր արդեւը հեռացնում է մաղասը դուրս թափում, ճնշաւութիւնը կանոնաւորվում է, զարհուրելի երազապատկերներ են տեղի ունենում վերոյիշեալ հանգամանքներում: Քնածը տեսնում է իրան մի բոլորովին անծանօթ, անայլ տեղում կամ անսովորաբար անտառում, որտեղ ոչ մի կերպ օգնութեան չէ կարելի սպասել: Նրկելով դրացումները սիրում է նրան, մօտիկ և անխուսափելի վտանգը օրպէս ասուով նրան վշտալի մահ է սպառնում և այլն այլն:

Նոյն երկու թէ է պատահում, երբ լի ստաւ մաղսով քնում ենք. ստաւաւը ճնշում գործ դնելով թրքերի վրա, արդեւում է ճնշաւութիւնը: Այսպիսի հանգամանքներում միջնակարգութեան, թէ մի մեծ ծանրութիւն է դրած մեր կրծքին, որ պիտի ձլւէ մեղ, կամ թշնա-



